

TTAKUN (H)ERRENKA

Gure porrota

B

eharbada, Beñat, Jose Luis, kutsu epistolarragoz ibili izan bagina emaitza hobek genituzke, karta bati

bertan irakurritako ezeri erreferentzia egin gabe erantzutea ez baita adeitsua, eta hala, aurretik idatzi duenari kasu ez egitea kontu pertsonala litzateke, eta Beñat, aipatu dituzun morbozaleek arrazoi izango lukete, haserre geundeke bata bestearekin, saila kitzikagarriago egingo lukeen zer-bait (beste inon tokatuko balitzaigu halako sailen bat errepikatzea, hitz emaidazue, lehengo, *Kaña* bat hartuko dugula, edo *Bloody Mary* bat). Nik gaur Beñat, zurekin guztiz ados nagoela esateko tentazioa dut, baina behin idazten jarrita, ez dugu alferrik egingo.

Ondo edo gaizki konpontzen ote garen argitzera jarri bazara, norbaitek gaiaz esplizituki galdetu dizulako dela suposatzen dut, elkarrri esan dizkiogunekin, nik nire kabuz, ez bainuke inoiz imajinatuko inork haserre gaudela pentsa zezakeenik. Poztu egin nau, kritika asko egin baitezakegu kanporantz, baina gurea, maiteak, eztabaida kontuetan, porrot handi bat izan da. Haserre gaudela pentsatuko balute guri, zer? Gu, zer? Iruditzen zait, testuak baino, serio hartzen duguna gure burua dela. Ez da berdin-berdina. Niri haserreez galdetu zidaten aldia, bataren edo bestearen aldeko atxikimenduekin, Aritz Galarragak *Deabruaren abokatua* sailerako egin zidan elkarrizketa baten harira izan zen; egin didaten dibertigarriena, bigarren galdera sortari “bigarren rounda” izenburua jarri zion. Giltzurrun bat emango nuke Chesterton eta Shaw eztabaidan entzuteagatik, hain lagun!

Ez dakit nondik datorkigun polemizatzeko patxada, *flema*, falta hau.

Esatera nindoan euskal sistemaren txikitasunak zirkuluak ixten dituela, beti esaten dena, denok elkar ezagutzen dugula,

DANI BLANCO

Ixne Apaolaza

Padrón

Sarasola

komeni dela elkarren solemniteteak errespetatzea, ez gauza handien truke ere, laz-tan batzuk beharbada, gehiagoadinean aurrera, hitzaldi bat, kolaborazio baterako proposamena, eta batez ere, inoiz ez isiltasun hori, zure pentsamenduak zure lankidearenaren pare tratatuak diren mundu bat, idazle

tonuz hitz egin ahal izateko uharterik gabe; baina ez da hori...; batzuetan pentsatzen dut alferkeria intelektual dela, esfortzu handiagoea eskatzen duelako buelta bat gehiagomateak, eta gure porrota esplikatzeke zentzuzkoagoa da; baina idazleek ere zoriontsuak izan nahi dugu gehienetan, gaixotasun hori, eta eskailerak gorantz igo... Ez gurea azaltzeko, mozkor burutapentzat baizik, gutxi irakurtzen dela ere esan dut, idazleen artean, eztabaidatzearekin zerikusi handia duena; baina gero gogoratzen naiz nire erreferentziak, estrukturalak, ez direla berrienak izaten, eta horrek beste zailtasun bat ekarri dit: nire erreferentzia berberak behar ditut eztabaidatu ahal izateko? Zer ikusia du daki-guna baino ikasten ez dugula dioen baieztapenarekin? Flaubertek zera idatzi zuen aldarrikatuz hasi naizen genero epistolarrean; “Lagun ezezagunentzat argitaratzen dugu. Inprentak hori baino ez du ederretik. Zabortegi zabalagoa da, urrutitik kolpatzera doan sinpatia tresna bat”; eta agian pentsa daiteke, behar bezala, lagunekin baino ezin dela eztabaidatu, ezezagunak badira ere. Eta gu

hiruok, ez gara gaizki konpontzen, Madrilera etorriko bazinate, etxera gonbidaturik zaudete, ironiarik gabe diot, baina ez gara lagunak, ezta zentzu horretan ere, eta “sinpatia kolpeak” ez duela bataren erreferentziatik bestearenera iristen asmatu. Ohartzen naiz azke-

nean alferrik idatzi dudala, zu horixe esanez hasi baitzinen Beñat; ados beraz. ■

Poztu egin nau, kritika asko egin

baitezakegu kanporantz, baina gurea,

maiteak, eztabaida kontuetan,

porrot handi bat izan da